

ELULÄTE

mai 2026 nr 127

SÕNA

Jumal on üles läinud
rõõmuhõisete saatel,
Issand on üles läinud
pasunahäälega. Ps 47:6

MÕTE

*Jeesus ei jäänud pärast
ülestõusmist omade juurde
pikaks ajaks. Ta lahkus meile
tuntud maailmast, kuid saatis
omade üle Püha Vaimu. Nii
sündis kirik. Jeesus usaldas
ülejäänu meie kohmakatesse
kättesse, kuna Tema enda töö
sai tehtud. Meie jätkame.
Püha Vaimu abita oleks see
meile mõeldamatu ja selgelt üle
jõu käiv. Jah, me teeme, mis
meie kohus, kui jätame
Jumalale alati võimaluse. Ta ei
jätta meid üksi!*

PALVE

Hea Taevane Isa! Täname,
et oled meid siitsaadik
aidanud. Juhi meid
jätkuvalt, sest Sinuta ei
suudaks me midagi. Aamen

MÄLESTADES: AHTI BACHBLUM (8.05.1976- 11.08.2026)

Mõni inimene elabki nagu täht. Ta toob oma loomusega, olekuga, sõbralikusega, loominguga rahvale nii palju valgust, optimismi, elujaatavust ning tahet, et mõnikord ei oska aimatagi, et üsna ootamata võib juhtuda, et see inimene, kutsutakse meie keskelt lihtsalt liiga vara ära.

11. mail kutsus Jumal taevakoju EELK Haljala Mauriituse koguduse abiõpetaja Ahti Bachblumi. Vaid kolm päeva enne seda oli ta tähistanud oma 50. juubelit. Ahti oli Haljala kogudusega seotud kogu oma elu. Ta oli helilooja, muusikaõpetaja, vaimulik ja interpret. Ahtil oli väga sügav ja tähtsapanuvääriv side kirikumuusikaga. Muusikalise hariduse sai Rakvere Muusikakoolis ja hiljem Heino Elleri nimelises Muusikakoolis, klaveri erialal. Siis jätkusid õpingud Usuteaduste Instituudis. Ahti teenis ustavusega Haljala kogudust organistina. Esimest korda teadvustasin tema nime 1999 aastal. Mäletan, et olin pidevalt hädas tema perenime õigesti kirjutamisega. Siis kinkis ta mulle oma visiitkaardi. Hiljemalt trehvasime ikka, kas bussisõitudel, Rakvere linnas või raamatukogus.

Ahti, sa ütlesid alati: "Kui Jumal tahab ja meie elame, siis kohtume jälle. Nägemiseni!" See oli Sinu moto, Sinu elu moto. Suur, suur tänu, et olid. Mälestus Sinust jääb kestma üle vikerkaare.

Karin-Kristel Hansson

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KA LUUAVARREST VÕIB MÕNIKORD PAUK TULLA

“Armas Astrid, see, mida sa just ütlesid, kõlab sinu suust nii nagu meie siin maal ei oskakski elada ja nagu sa just ise ennist mainisidki, kultuuri pakkuda! Oskame küll, aga näe, raha napib. Kas ei ole see, noh sul liiga rutakalt välja öeldud?”

Nad pastor Ploompuuga olid istunud auravate kohvitasside taga juba üle poole tunni ja vennatütar oli selle aja jooksul välja toonud vähemalt viis põhjust, miks sellistes maakohtades nagu Nõgesnõmme kogukonnale liiga ühekülgset kultuuri pakutakse. Astrid võttis savist voolitud kruusi hoolikamalt pihkude vahele nagu püüaks ta tassilt oma mõtete väljaütlemiseks julgust ning tuge leida. Ta jäi onule otsa vaatama ja lausua siis:

“Ei, onu, kultuuripärandi hoidmine ei ole see, kui kümme eakat pühapäeviti kirikus jutlust kuulamas käivad. Neile tuleb enamat pakkuada. Nendega tuleb suhelda. Ergutada neid küsima küsimusi, et mida nad ise sooviksid ja tahaksid teha teha. Panna neid selle üle mõtlema.”

Ploompuu teeskles kõhatust, et naeruturtsatust varjata:

“Ja millised on siis need õiged küsimused, mida nad peaksid küsima, armas vennatütar? Pealegi on siin kandis paljudel oma aialapike lilled kasvatamiseks.”

Seda öeldes heitis pastor nagu muuseumi pilgu kõõgiseinal rippuvatele gravüüridele, millest üks kujutas hea ja kurja tundmise puud ning Eevat selle all, teine aga Martin Lutherit noore mungana. Ploompuu muigas.

“Onu, ma arvan, et see mis puudutab sinu kohalikku kultuuriellu panustamist, on liialt ühe valdkonna keskne. Oma mõttes pidasin ma silmas siiski raamatute lugemist, luuleõhtute korraldamist, ühiselt koos olemist.”

“Astrid, Astrid, kui sul oleks vaid tahtmist mõnel päeval koguduse kantselist läbi astuda, küll sa alles siis näeksid, kui palju on mul seal riulitel raamatuid. Ei ole neid isegi veel kõiki läbi lugenud ja ei tea, kas oma elu ajal jõuangi.” Ploompuu nägu oli muutunud kurvaks, kuid noort naist see ei heidutanud.

Ploompuu tõusis ja pani kohvitassi liiga valju kolksatusega kraanikaussi. Nüüd paistis ka Astrid mõttesse vajununa. Tema kaunid roosaks vööbatud huuled olid tõmbunud peenikeseks kriipsuks, kulmude vahele tekkis nähtav korts. Aga Ploompuul hakkas aegamisi oma noort vennatütart vaadates tuju aegamisi paranema. Vaid mõni päev tagasi oli pastor matnud Toivo Ummelase, noormehe, kel muidu oleks terendanud silmade ees suur tulevik, võimalik, et isegi ülikool. Aga siis vaid üks traagiline hommik, mootoratta avariid ning oligi kõik. Elu on teinekord nii äratuntavalt habras, mõtles Ploompuu. Või kellele siis meeldib mätta noori inimesi? Seejärel läks ta tooli juurde, millel istus vennatütar ja küsis tagasihoidlikul toonil, et kas armsal vennatütrel on veel midagi südamel, enne kui ta tahatuppa kohvrit lahti pakkima läheb. Aga Astrid ei kavatsenudki kõõgist veel lahkuda.

“Armas vennatütar, kas sa ei peaks nüüd õigupoolest minema oma tuppa kohvrit lahti pakkima?”

Voodipesu valisin ma su enda soovide kohaselt samblarohelist värvi. Ja padjapüri ka.”

Astrid võpatas:

„Ja, jah. Tänu, onu! Ma arvan, et sobib.”

„Kuule, sa näisid väga mõttes?”

„Ah, ei midagi, onu. Tõsiselt. On lihtsalt väga palju asju, millest ma bussijaamast siia poole kõndides mõtlesin. Aga sellest jõuame veel rääkida. Mis oleks, kui kogudusemajas hakkaks kokku saama

lugemisklubi? Vanavabriku lugemisklubi. Äkki tahab mõni nendest tädikestest ka sellest osa võtta?”

Seda öeldes tõusis Astrid, et koos kohvriga oma tuppa kaduda. Nii Ploompuud kui Astridit ühendas see, et nad mõlemad olid viimasel ajal hingeliselt palju läbi elanud ja seetõttu üksteisest võõrdunud. Seetõttu oligi noor naine Ploompuule helistanud ja andnud talle teada, et tuleb onu juurde kooli vaheaega veetma.

Kui Astrid oli oma kohvriga tahatuppa kadunud, muigas Ploompuu veel kord omaette. Ta vaatas suletud ukse suunas, mille taha vennatütar oli kadunud ning jäi mõtlema. Astridi puhul tuli alati arvestada teatava impulsiivse avameelsusega. Vend oli ju oma viimases kõneski toonitanud, et ärge Ploompuu ära ehmatagu. Plika olevat vahel liigagi radikaalselt otsekohene. See polevat aga tema süü. Küllap ta seal Tartus, üksi elades, kõik need kerglased elukombed endale külge pookis. Olgu nüüd Ploompuu nii kena ja püüdku tüdrukuga ise rääkida. Kirikuõpetaja ametil olevat ju see oskus ja eelis. Ploompuu oli siis vanda rahustanud, kuidas oskas. Kuigi ta enese hing oli suurt valu täis. Ploompuu ei teadnud ju, et mõnikord on elus olukordi, kus pauk võib tulla ka luuavarrest ning seda üsna ootamatult. Nüüd vennatütrega ühe katuse all olles, avaldusid vanad pinged taas. Tundus nagu oleks keegi tüdruku sees mingi saladusi täis laeka otsustanud avada ja kunagi ei võinud ju teada, mida selle seest leida võib.

Ploompuu pesi kraanikausi juures kohvitassid puhtaks ja jättis need nõuderestile kuivama. Siis tõmbas ta jope selga ja läks pastoraadi trepile. Ilm oli päikseline. Märts oli just alanud. Siin ja seal oli sälguti näha veel määrdund lumeviire. Peagi sulavad needki, mõtles Ploompuu.

Aga mida küll võtta ette vennatütrega, kes on hingeliselt nii katki on ja kelles nii palju salapärasust varjul?

Järgneb...

KAER

Piibli aegadel oli harilik kaer odra ja nisu kõrval vaat et üks tuntumaid teraviljakultuure. Rukkist veel ei tuntud. Hariliku kaera päris kodumaa ongi Lähis-Ida. Kaer võib kasvada 60-100 cm kõrguseks ja on põllukultuur. Umbes kuni 4000 aasta vanuseid viljateri on leitud nii Egiptusest kui Iraagist. Egiptlased kutsusid kaera rahvasuus ka pisarate viljaks, peamiselt pisaraid meenutava rippuva viljapea kuju tõttu.

Teraviljana sisaldab kaer rohkelt kehale kasulikke mineraale, sealhulgas magneesiumi, kroomi, rauda ning seleeni. Vitamiinidest aga E, B ja K vitamiini. Kerast valmistatud toidud toetavad hästi seedimist, turgutavad südame ja soolestiku tööd ja parandavad immuunsust. Maitsva koduse kaeramüslid võib teha kergelt pannil pruunistatud kaerahelvestest, lisades sinna kuivatatud puuvilju, seesamiseemneid, purustatud pähkleid ja näiteks kreeka jogurtit.

Kui unistad vikerkaarest, ole valmis
sattuma vihma kätte.

Dolly Parton